

Глава 1. Фредді

Фредді

Взагалі то мене звати Фердинандом. Будемо знайомі. Для друзів я саме Фердинанд. Але через те, що друзів у мене нема, то всі кличуть мене Фредді.

“Фредді, погодуй свиню!”, “Фредді, нарубай дров!”, “Фредді, звари юшку!”. Ну і більше я в принципі нічого не чую.

Я живу з мачухою і її двома синами. З Освальдом ми однолітки, хоча про нас цього і не скажеш - Оссі у нас пухкенький, як булочка, з рум'яними щічками. Я ж жилавий і худий, весь вдався в покійного батька, від того виглядаю старше. А Франц старший від нас на два роки. Він уродився красенем. Принаймні так каже мачуха, коли вихваляє його ніс - такого носа в усьому королівстві не знайти.

Цього року Оссі досягнув того віку, коли його час представити до королівського двору. Франц чекав два роки - ми не настільки багаті, щоб вивозити женихів до двору щорічно. Тому мачуха вирішила вбити одним пострілом дві качки - тобто в цей осінній бал вивести у світ нас всіх трьох.

Фру Рогнеда хоче зайти собі невістку з пишним посагом. І вона впевнена, що Франц обов'язково впорається з цим завданням. Навряд чи знайдеться дівчина яка встоїть перед його величним носякою.

Вже цілий тиждень я тільки і чую за столом розмови про фасони на панталони і крій плащів. Хлопці взяли за справу серйозно - розтрусили батьковий спадок, щоб постати перед світлі королівські очі в гідному вигляді.

- А коли мені вже костюм привезуть? - не витримав я за сніданком того самого дня, коли треба вже було рушати на бал.

Скажімо чесно, мене всі ці шати не цікавили. Я хлопець простий, в що одягнуть в тому і піду. Але ну треба ж хоч би вигладити і розвісити сорочку.

- Фредді, ти ж не розраховував, що тебе запросять в палац? - здивувалася фру Рогнеда.

- Куди тебе свинопаса до принцеси? - загігикав Франц, більш відвертий з усієї нашої сімейки.

- Сиди дома, - пискнув м'яко Оссі. - Не ганьби нас.

- Але ж Осінній бал - це час коли всіх нащадків представляють короні, - сьогодні я сам

собі дивувався. Адже вирішив посперечатись. Нехай мій тато був всього ландскнехтом, але дослужився до спадкового лицарства. Мав наділ землі і певні запаси грошей. Я, як його спадкоємець, по праву повинен був бути представлений королю.

- З твоєю роллю чудово впорається Франц! - сплеснула в долоні Рогнеда, засліплюючи мене відблисками золотих перснів на товстих, як у Оссі, пальцях. - Ти тільки поглянь на його породистий ніс! Та за одного носа Його Величність має дати барона! Барон фон Тауск, як звучить! - через п'ять хвилин оспівування оди Францу я наважився перервати цей монолог.

- Я наполягаю на поїздки в замок! - твердо, як вчив колись тато, сказав я.

- Ні! - значно твердіше заявила Рогнеда. До міці її голосу легко розбивався кришталь моїх надій. - Цього року їде Франц і Оссі. Чули там навіть принцесі нареченого шукати будуть. А разом з тобою у твоїх братів не буде жодних шансів. Ти себе в дзеркало бачив?

Одним словом диспут з родичами ні до чого толкового не привів. Франц і Освальд побігли виряджатись до балу, а мені вручили вила і наказали чистити стайню і вимити єдиного коня, що залишився чудом живим після смерті мого батька. По правді сказати, вірний Буцефал вже був готовий віддати душу своїм конячим богам. Але Франц серйозно мав намір їхати на ньому верхи до самого палацу.

Мені було гірко. Я усвідомлював, що спадщина від мене вислизає. І всі мої мрії про одруження на якійсь пристойній міщанці, чи навіть дочці батькового товариша Крістофа, милій Фреї, не судились здійснитись.

Ви не думайте. У двадцять три роки накидати ярмо на шию у вигляді дружини і дітей не надто хочеться. Але батько вчив мене в першу чергу думати про обов'язки. І мій обов'язок, як спадкового лицаря, завести нащадків. Щоб було кому передати прізвище Тауск і зберегти честь про славні дідові подвиги на Третій Зальшвальдській війні.

- Пфрр, - сказав Буцефал, коли я підійшов до нього з щіткою.

- Навіть такий шкапі, як ти, пощастило, - мовив я до нього. - Ти їдеш на бал.

- Пфрру, - в тоні коня було стільки презирства до цієї події, що я мимоволі усміхнувся.

- Під сідлом пройдешся, моркви тобі відсиплють в королівській стайні, - продовжував я роздуми.

- Фруу? - в темному оці у Буцефала з'явилася затаєна надія і азарт. Моркву він у нас любив. Кінь вдарив копитом по підмостку і дав себе причесати.

Заминка сталась, коли я почав прилагоджувати йому сідло. Я був не занадто вправний в цій справі. Спорядити лицарського жеребця ще треба вміти. А мій тато помер занадто рано, щоб передати мені всю майстерність.

Коли батько був живий, мене обіцяли прилаштувати зброєносцем до якогось із лицарів графа фон Шоллей. Проте після батькової загибелі про цю домовленість забули - споряджати зброєносця, авжеж, треба за кошти родини. І фру Рогнеда була категорично проти непередбачуваних трат.

Поки я нарешті затягнув всі ремінці і мотузки на коняці, то й впрів.

- Не підходь до мене, - завив напмаджений Франц, вийшовши на вулицю. - Зараз просмерджусь конячим потом, яка принцеса на мене тоді гляне?

На мій скромний погляд в його бік принцеса і так би не дивилась. Бо всю увагу на себе витягнув би ніс. Але я покійно відійшов, і в стороні чекав, поки Франц подужає сидіння в сідлі. Залазив він туди, прилаштувавшись на пеньку. Я ж ледве стримував сміх. Буцефал здається теж хіхикав, утримуючись від відвертого ржача. Напевно коню дуже хотілось моркви, раз стояв смирно. А може він просто втомився від життя і дякував своїм конячим богам, що вершник йому дістався не важкий, бо, наприклад, Оссі його б спина могла і не витримати.

Але і Освальд не планував випробовувати свою ніжну філейну частину жорстким сідлом. Він вирішив скласти компанію матері і поїхати з нею в кареті. Карету за фру Рогнедою люб'язно прислали сусіди - в нас такої розкоші, авжеж, зроду не водилось.

- Фредді! - висунулась з віконечка Рогнеда, саме тоді, коли я вже подумував попорпатись в батьківській скрині і таки знайти собі якийсь одяг та самостійно поїхати на бал. - Не забудь почистити кролячі клітки, зварити свині кашу і знести гарбузи в сарай. Вночі будуть заморозки, не вистачало ще увесь урожай зіпсувати!

Я кивнув. Роботи - до ночі не впораєшся.

Підійшов до колодязя, щоб вмитись, і на мить зазирнув у відображення у відрі. Фраза Франца, про те, чи бачив я себе у дзеркалі, не давала мені спокою. Як би я міг себе там побачити, якщо дзеркало у нас в будинку було одне і те перебувало в кімнаті фру Рогнеди? У відображенні у відрі толком нічого не можна було роздивитись.

І от мене настільки розібрала цікавість, що я вирішив таки роздобути дзеркало. І поглянути, що зі мною не так, раз мачуха і брати мене соромляться.

Кімната мачухи виявилась запертою.

Але мене це вже не могло зупинити. Я вийшов з будинку, і вирішив залізти на веранду, щоб звідти через вікно потрапити в будуар фру Рогнеди.

Не врахував що ремонт в будинку ми не робили ніколи, а будувався він ще до мого народження. Вже коли вхопився за підвіконня, трухлява дошка відірвалась і я втратив рівновагу. Покотився по навісу, з гуркотом гепнувся на землю, відчувши, як жалібно пискнули мої нутрощі від падіння.

- Рятуйте! - запищав напевно мій внутрішній голос. Я так злякався, що щось собі пошкодив, що підхопився з землі як обпечений. І... Під мною виявився маленький чоловічок з крильцями. Він підвівся на крихітні ніжки, обтрусився від соломи і окинув мене осоловілим поглядом.

- Вибачте, - чемно промовив я.

- Ах ти ж скотина! Хіба можна на феїв падати? Ти чого на даху робив? Грабіжник, а чи мародер якийсь? - фей затріпотів крильцями, і піднявся в повітря.

Ну між нами, шановні читачі, на те, що це був саме фей, вказували хіба що крильця. А так би я з упевненістю сказав, що перед мною крилатий леприкон. Зморщене личко, ніс гачком, оранжева борода, і зелений капелюх.

- Не мародер, - відповів я. - Я власник тут.

- Власник? - фей зморщив носа. - Ти про ванну чув колись? Ну це таке корито з милом і піною, розумієш?

- Чув, - я відчув, що починаю червоніти. Ще всякі крилаті леприкони мене не відчитували.

- Звати тебе як? - уточнив фей, облітаючи навколо мене.

- Фердинанд!

- Не може бути! - фей знову завис на рівні мого обличчя. - Ти не можеш бути Фердинандом Тауск! Це якась помилка! Ну що за день сьогодні такий?

- Ну знаєте! Літаючих леприконів теж не буває! - образився я.

- Я не леприкон! - фей почервонів, і став на обличчя одним кольором зі своєю бородою. - Я фей! Хрещений фей! Хрещений фей Фердинанда Тауска! І раз ти вже кажеш, що ти і є Фердинанд, - він змахнув крильцями, присів на камінець і начаклував собі з блискіток добрячу пляшку, з якої відпив. І тільки тоді продовжив. - Раз ти і є Фердинанд, то будем

працювати з тим що є. Але запам'ятай - ще раз почую що я леприкон, в жабу перетворю!

...